

Karaistuneta merikarhuja kaikki. Seitsemän myrskyävää merta jokaisen muistissa ja olipa joukossa vielä pari, jotka rommikupin ääressä olivat äänekkäästi vannoneet reivannensa purjeet matkaten suoraan hurrikaani hirviön silmästä toiseen. Silti heistä yhdelläkään ei ollut selitystä laivaa ympäröiville oudoille tuulille. Kukaan ei oikeastaan osannut sanoa kuinka kaikki alkoi, mutta yksi toisensa jälkeen he ihmetellen pysähtyivät kuuntelemaan vierasta tuulta, joka lakaisi laivan kantta edestakaisin. Keulasta achteriin se puhalsi, takaisin ja taas takaisin, mutta täytti silti purjeet paremmin kuin minkään tunnetun puhurin koskaan oli nähty tekevän. Lempeästi se samalla vihelsi pois heidän kummastuksensa ja kuljetti heidän mieliinsä ennen näkemättömiä kuvia uusista reiteistä aivan heidän ulottuvillaan. Reiteistä, jotka eivät olleet auki kaikille. ”Ei kaikille, mutta teille, valituille.” tuuli kuiskaili. Nyökytellen he katsoivat toisiinsa, mitään sanomatta samaa mieltä. Valittuja he olivat, kaikki. Ja tuntematon tuuli leikitteli lisää. Se puhalteli tyyrpuurista paapuuriin ja pyörähti takaisin tyyrpuuriin ja lakaisi kannen kiiltäväksi kentäksi oudolle tansilleen. Hitaasti hioen pois heidän muistonsa oletetusta matkasta, tarkoituksesta ja saapumisesta. Piirrellen houkuttelevia kuvia uudesta määränpäästä, suurista pilareista ja paratiisissta niiden välissä. ”Vain teille, valituille”, tuuli kuiski taas ja sommitteli kertomusta taianomaisista aallokoista, jotka hitaasti pyyhkivät puhtaaksi heidän muistiensa sopukat, pienintä yksityiskohtaa myöten, hävittäen minät. Hävittäen sinät ja heidätkin, jotka jossakin odottivat, mutta joita nyt ei enää heidän mielissään ollut. Oli vain puhtaaksi lakaistu laivan kansi ja joukko onnellisia valittuja, jotka hymyillen odottivat. Kun lopullinen muutos viimein tuli, he olivat valmiita. Katsoivat tyyninä kuinka horisontti laski hiljentyvien aaltojen alle. Ottivat vastaan meren, jossa Etelää ei ollut Pohjoisen silmissä ja näkivät kuinka peilityyni vedenpinta hengitti ilmaan usvan, joka pyyhki pois eilisen ja huomisen. Hukutti suunnat ja teki tarkoituksettomaksi sieltä tai tuolta, tänne tai sinne. Ja jäljelle jäi vain Tässä ja Nyt. Ja valitut ymmärsivät. He näkivät pilareiden nousevan tyynnen veden alta. Näkivät olevaisen repeävän ja halkeaman vetävän heitä puoleensa. Olotilaan jossa aikaa ja paikkaa ei toisistaan erottanut. Se ei heille ollut rajoite, se oli mahdollisuus. Sellainen johon oli tartuttava, koska muuta ei heille enää ollut. Heille, valituille.